67 / červenec 2017

IDEA

časopis Křesťanského společenství z.s.

Je písmo jasné?

Obsah

Co jsme? 3
Začni jako Marie 3
Luther a islám 4
Kristovci 6
Je Písmo jasné? 7
XcamP očima ředitele 9
Chytit se vírou Božího slova 10
Bůh zreformoval mé myšlení 12
Posvěcený život 15
Duchovní nástrahy na naše děti 16
Aktuality ze světa 18
Literární hlídka 20
Výpisky odjinud 21
Tip na výlet 23
Ohlédnutí za adventním setkáním pracovníků II. 24
Za bratrem Karlem Sikorou 24
Jeden se nestačí divit... 25

Velikonoční neděle, 16.4.2017

Vzkříšený Kristus, umírající církev

Co jsme?

Několik poznámek k naší identitě

Pokud je nějaká otázka vysoce frekventována v evangelických kruzích teď více než kdy jindy, pak je to diskuse o tom, v čem spočívá naše luterská identita. Odpovědi jsou různé. Dalo by se parafrázovat starý známý židovský vtip a říci: na dva luterány existují pro tuto věc tři názory. My sáhneme pro zajímavé pohledy k sousedům.

Teolog českobratrské církve evangelické Ondřej Macek přiznává v rozhovoru pro časopis *Český bratr* (1/2017), že v této pro nás sesterské církvi Lutherův odkaz není příliš živý. Proč? Jelikož celý článek je hoden přečtení, dovolím si pouze krátký citát: *knihovničky současných evangelíků plní spíš Halík, Vácha, Grün, Küng,* čili katoličtí spisovatelé, teologové a publicisté. Nelze nepřiznat autorovi pravdu. Opravdu naši evangeličtí spisovatelé nejsou příliš v kurzu. Těžko pak předpokládat, že protestantská identita bude mít z čeho čerpat.

Jiný a snad ještě zajímavější pohled na luterskou identitu přináší kniha *Rozhovory s luteránmi* od slovenské publicistky Ivany Havranové. Soubor zahrnuje dvanácti rozhovorů s lidmi, kteří se cítí být luterány – přitom se jedná o na Slovensku mediálně známé osobnosti. Po přečtení celé knihy, která mne skutečně zaujala, jsem si řekl: „Stop. Ještě jednou.“ Knihu jsem přečetl podruhé. Jako ekonom jsem si posléze udělal tabulku. Do tabulky jsem si nadepsal kolonky: Písmo, modlitba a kostel. Čili to, co já vnímám jako neodmyslitelnou součást luterské identity. Bez Bible, vztahu s Bohem a alespoň občasné návštěvy kostela si ji neumím dost dobře představit. Všichni kromě teologa a faráře Jakuba Pavlúse neřekli nic o svém vztahu k Písmu, velice málo o modlitbě a přiznávali sporadickou až nulovou účast na bohoslužbách. Celé luterství těchto známých osobností bylo o dějinách, předcích, kultuře a zvyku. Nebylo to však vůbec nezajímavé čtení. Znovu jsem se mohl pozastavit nad definováním sebe sama. Na deskách této knihy je vyobrazen kalich k večeři Páně. Tu však nezmínila žádná ze zpovídaných celebrit. Samozřejmě, vyznání či svědectví kohokoliv není potřeba hodnotit ani soudit. Konkrétní lidé řekli „my to máme tak a tak“ a není důvod se tím dlouze zabývat. Naopak nezbytné je zabývat se tím, abychom my, naše rodiny a sbory uměli se svoji křesťanskou a luterskou identitou pracovat. Abychom ji uměli pojmenovat, definovat, žít a biblickým způsobem rozvíjet.

Jedna hezká věta z uvedené knihy mi utkvěla: *Bible tvrdí, že Bůh stvořil člověka z prachu. Všechno však nasvědčuje tomu, že ze střelného*. Ano lidé a zvlášť luteráni se umí krásně rozčílit, vybuchnout. Luther to uměl mistrovsky. Přesto se mi zdá, že právě toto není základní složka naší identity. Nebo snad ano?

Je docela užitečné ptát se, jaké jsou ty klíčové hodnoty, které ze mne činí to, co jsem. Nejen jednou za 500 let. Přejeme Vám, aby období prázdnin bylo časem, kdy se biblickým způsobem bude v nás a skrze nás utvářet identita Božích dětí.

Zbyšek Kaleta

Začni jako Marie

Marie si vybrala správně a to jí nikdo nevezme. (Lk 10,42)

Známe ten příběh. Marta pozve Pána Ježíše do domu a potom se Ho snaží

úzkostlivě co nejlépe uhostit, je *zaneprázdněna spoustou práce* (Lk 10,40), zatímco Marie si sedí. Ale je to Marta, kdo je Pánem Ježíšem napomenuta. Ne, že by si Pán Ježíš její činnosti nevážil, určitě oceňoval tu spoustu práce, kterou si Marta s obsluhou dělala. Chtěla jistě dát to nejlepší, co měla, pro tak vzácného hosta. My bychom nejspíše jednali stejně. Problém byl ten, že to vzala ze špatného konce.

Věřím, že Pán Ježíš si váží naší těžké práce. Oceňuje naši službu, naši každodenní dřinu, to, že *pracujeme vlastníma rukama* (Ef 4,27). Je zde však závažný problém, stejně jako ve všem ostatním v našem životě, není-li On centrem všeho – tedy i naší práce. Jestliže to, co děláme, neděláme s Pánem a pro Něj, potom je veškerá naše námaha zbytečná.

Ale my to přece víme! Víme, že děláme-li něco (ať už nějakou službu nebo práci) z vlastních sil, chybí nám moudrost, nemáme dostatek síly, jsme z té práce vyčerpaní a nepřinese nám ani radost, natož pak nějaký užitek. My moc dobře víme, jaký by byl rozdíl v tom, co děláme, kdybychom se před tou činností sklonili před Pánem a prosili o Jeho vedení, hledali Jeho moudrost. Kdybychom i tak triviální věc jakou je např. sekání trávníku nebo mytí oken začínali s Ním. Jakou radost bychom měli z naší práce, kdybychom ji dělali s Ním a pro Jeho slávu. To všechno víme. Anebo možná nevíme. A proto to neděláme.

Nuže – ať tedy jíte nebo pijete, ať už děláte cokoli, všechno to dělejte k Boží slávě. (1K 10,31) Jednou jsem slyšela zvláštní ranní modlitbu: „Pane, co dnes budeš dělat? Rád bych se k tobě přidal.“ Možná to zní úsměvně, ale dělat vše s Pánem, k Boží slávě – to je životní program každého křesťana. My můžeme (a musíme) každou naši práci dělat na slávu Pána Ježíše. Mohu Pána oslavit tím, že navštívím nemocného souseda, že natřu plot, přinesu květiny své manželce, uvařím manželovi jeho oblíbenou večeři, usměji se na nepříjemného šéfa, nabídnu spolupracovníkovi odvoz domů, utěším plačící dítě... Samozřejmě můžeme Pána oslavit i „velkými“ věcmi jako je napsání knihy nebo příprava evangelizační akce, ale jsou to možná právě ty malé věci, naše každodenní činnosti, které jsou dostupné každému z nás a které mají tak velký dopad.

Milý křesťane, rada pro tebe (a pro mě) zní: Pracuj tvrdě jako Marta, ale začni jako Marie, u nohou Pána Ježíše. Jedině zde nalezneš vše, co potřebuješ pro svou práci – dostatek sil, moudrosti i radosti; jedině tak Jej můžeš plnohodnotně oslavit.

Petra Tomalová

Luther a islám

Problematika islámu je v díle doktora Martina Luthera výrazně přítomna; on sám je dokonce autorem několika spisů věnovaných „turecké“ problematice (tzv. *Türkenschriften*). Tato skutečnost je možná na první pohled překvapivá, nicméně musíme si uvědomit, že v době Lutherova působení došlo k velké expanzi Osmanské říše do východní a střední Evropy. Roku 1526 Turci zvítězili v bitvě u Moháče a obsadili podstatnou část Uher včetně Budína, o tři roky později dokonce poprvé neúspěšně obléhali Vídeň. Nebezpečí islámské invaze do Německa proto bylo „na dosah“.

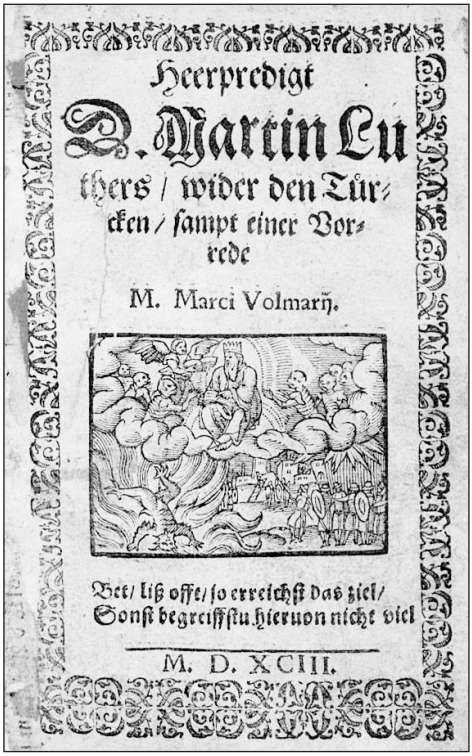
Heerpredigt
D. Martin Luthers / wider den Türcken / sampt einer Vorrede
M. Marci Volmarñ.
Bet/ liß offt/ so erreichst das ziel/
Sonst begreifst du hieruon nicht viel
M. D. XCIII.

Vojenské kázání proti Turku od Martina Luthera

Luther vnímal Turky jako nástroj Božího trestu na tehdejší Evropu. Co mu ale unikalo a co docenili až pozdější církevní historikové, byl fakt, že turecké vpády zbrzdily snahy o zničení reformace. Nebýt tureckého vpádu, zřejmě by reformace byla hned ve svých počátcích zadušena, nebo by se aspoň nemohla rozvinout tak, jak se rozvinula. Hrozící vpády Turků však nutily katolického císaře Karla V. k tomu, aby sjednotil proti Osmanské říši všechny síly v Říši, jak katolíky, tak protestanty. Nemohl proto proti protestantům vystupovat příliš tvrdě, aby je neodradil od podpory boje s Turky.

Islám byl pro Luthera *hanebným* náboženstvím. Vytýkal mu zákonictví (důraz na vnější skutky), rozumářství (odmítání křesťanských doktrín nepochopitelných pouhým rozumem, např. Trojici, vtělení Boha) a především jeho anti-Kristovství (odmítání Jeho božství a vykupitelského díla). Islám je dle Luthera deformací křesťanství: Bibli nahradil Koránem, Krista nahradil Mohamedem, a milost s vírou nahradil skutky.

Jakkoli kritický byl Martin Luther k islámu, neopomenul zdůraznit, že z hlediska spásy jsou stejně destruktivní jako islám všechna jiná „náboženství skutků“. V Koburských výkladech žalmů (1530) napsal: *Každý, kdo holduje náboženství skutků, je ve skutečnosti nevěřící, ať už je to papeženec, mnich, Turek, Žid či blouznivec.* Ještě jadrněji pak obdobnou myšlenku vyjádřil ve Vojenském kázání proti Turku (1529): *Dáme-li se k Turku, k čertu se dostaneme, zůstaneme-li pak pod papežem, do pekla předse půjdem*. Luther vnímal papeže a Turky jako dva nejnebezpečnější rivaly pravého křesťanství, přičemž první útočí hlavně falešným učením a druhý fyzickou perzekucí. Papež je v tomto ohledu horší než Turek, protože když Turek pravé křesťany usmrtí, *nebe svatými naplní, zatímco papež peklo křesťany naplňuje, protože nejušlechtilejší duše křesťanské skrz své rouhavé učení lidské od Krista Pána odtrhuje a na vlastní spravedlnost je vede*. Luther také neopomíjí, že Turci jsou ve své říši vůči jinověrcům tolerantnější než papeženci.

Pokud se týče vojenského boje proti Turkům, Luther striktně odmítal koncepci svaté války. V jeho spisech je obsažena prakticky první systematická kritika křižácké ideologie. Lutherův postoj by se dal shrnout do zásady: „Spravedlivá válka ano, svatá válka ne“. To, že Turci jsou pohané, nemá žádný vliv na to, zda je válka proti nim spravedlivá.

Císař může proti Turkům bojovat v zájmu ochrany svých poddaných, nikoli v zájmu víry (rovněž ne v zájmu rozšíření svého území, v zájmu odplaty či v zájmu hledání vlastní slávy). Luther jízlivě poznamenává, že pokud by chtěl císař bojem zničit nevěřící, měl by začít u papeže, biskupů... nakonec i u sebe samého. Ve Vojenském kázání proti Turku, které vyšlo roku 1544 v českém překladu, Luther napsal: *...Ale tak sem radil a ještě radím, jeden každej k tomu aby se snažil, dobrejm křesťanem aby byl, a netoliko od Turka, ale od každého dobrovolně rád trpěl. A aby proti Turku jako křesťan neb pod jménem křesťana nebojoval, než svému pánu světskému poslušen jsa, kterýž proti Turku bojuje pod jménem jeho, aby bojoval, jakožto věrnej poddanej vedle těla, ježtos pánu svému vrchnímu s tělem i statkem poslušen bejti slíbil, a to Bůh od tebe míti chce. (...) A zvláště pak když se taková vojna ne své vóle nebo pro slávu a zboží děje, než pro ochranu vlasti, pro zachování poddaných, jich statkóv, dítek a manželek.*

Kromě fyzického boje proti Turkům, který je výlučnou záležitostí světské vrchnosti, klade Luther důraz na duchovní formy boje proti islámu. Je to především modlitba. Dále Luther píše i pastorační rady těm, kdo upadnou do tureckého zajetí. Těm radí, aby se již předem naučili zpaměti co nejvíce z křesťanské víry, aby si měli co připomínat, až se ocitnou v pohanském prostředí. Zajatci mají dále svým novým muslimským pánům příkladně a věrně sloužit, aby u nich byla křesťanská víra ve cti a aby se mohli případně i obrátit.

Luther měl dobré znalosti učení islámu a jeho historie; znal i některé islámské filosofy (cituje např. Avicennu). Poznávání islámu doporučoval k účelům apologetickým, kdy znalost islámu měla pomoci zejména zajatcům, *aby byli schopni ubránit se proti víře Mohamedově, když nebyli schopni ubránit se jeho meči.* Dále pak měla jeho znalost nápomoci k misijnímu působení mezi muslimy a jejich přivedení k Bohu skrze Ježíše Krista. Martin Luther se sám angažoval ve věci vydání latinského překladu Koránu (1543), který opatřil vlastní předmluvou. Sám dokonce několikrát vyslovil, že kdyby neměl povolání k reformě církve, přál by si být misionářem mezi muslimy.

Daniel Spratek

Kristovci

Byl to vskutku zázrak. Pohané klasifikovali Ježíšovy následovníky jako Kristovce. Když po ukamenování Štěpána nastalo v Jeruzalémě pronásledování Ježíšových následovníků, rozptýlili se Jeho vyznavači do různých zemí. Někteří přišli až do Antiochie Syrské a začali tam zvěstovat Pána Ježíše nejen Židům, ale také pohanům. Moc Boží byla s nimi a veliké množství lidí uvěřilo a obrátilo se k Pánu. Zpráva o tomto zázraku se dostala až do Jeruzaléma. Apoštolové reagovali na tuto zprávu tím, že tam poslali Barnabáše. Když tam přišel a viděl, co se z milosti Boží děje, měl radost a povzbuzoval všechny, aby ve svém rozhodnutí vytrvali a zůstali Pánu věrní. Jelikož tam měl velmi mnoho práce, dal mu Duch svatý myšlenku, aby šel do Tarsu a vyhledal tam Saula. Když ho nalezl, vzal ho s sebou do Antiochie, kde pak spolupracovali celý rok. Vyučovali velké

množství lidí. Práce byla velmi požehnána. Život těch, kteří uvěřili v Pána Ježíše Krista, se úplně změnil; usilovali žít podle vzoru Ježíše Krista. Obyvatelé Antiochie je začali nazývat Kristovci. Bylo to velmi výstižné, protože to vyjadřovalo podstatu následování Krista. Kristus totiž řekl: *Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne*. (Mt 16,24) Být klasifikován jako Kristovec, je přesným vyjádřením toho, co Pán Ježíš očekával od svých učedníků. Apoštol Pavel to vyjádřil velmi výstižně v dopise korintským křesťanům: *A tak jsme proměňováni k Jeho obrazu.* (2 K 3,18) Je jistě velká škoda, že se toto slovo přestalo užívat. V Evropě se nyní používá slovo „křesťan“, ale toto slovo nesoustřeďuje myšlení člověka na následování Krista, ale na křest. Většina křesťanů si myslí, že když jsou pokřtěni, tak jsou křesťany. O každodenním společenství s Kristem a o jeho věrném následování v praktickém životě mnozí vůbec nepřemýšlejí. V současné době potřebují lidé vidět opravdové Kristovce, aby mohli poznat, co jim Kristus nabízí a v čem je podstata křesťanství. Pavel to vyjádřil v několika krátkých větách. *Oblecte se v Pána Ježíše Krista.* (Ř 13,14) *Kdo je v Kristu, je nové stvoření.* (2 K 5,17) *Život, to je pro mne Kristus.* (F 1,21) V těchto jednoduchých větách vystihuje apoštol Pavel velmi přesně, co znamená žít v důvěrném vztahu s Ježíšem Kristem a být Jeho opravdovým učedníkem, tedy Kristovcem. Rozhodnout se pro důvěrný život s Kristem a pro Jeho stále následování, to je nejlepší rozhodnutí, jaké může člověk ve svém životě udělat. Má požehnané důsledky pro zemský život i pro celou věčnost. Pokud jsi se, milý čtenáři, pro důvěrný život s Kristem ještě nerozhodl, můžeš to učinit v této chvíli, a budeš patřit k věčně šťastným lidem. Kéž by takových Kristovců přibývalo každý den ve všech křesťanských sborech i v naší zemi.

Stanislav Kaczmarczyk

Je Písmo jasné?

Učení o srozumitelnosti Písma je jedním ze základních reformačních principů, stejně jako učení o jeho inspiraci, neomylnosti a postačitelnosti. V cizích řečech se tento princip někdy označuje jako „jasnost“ Písma (např. anglicky jako „clarity“, „perspicuity“), a znamená zřetelnost, srozumitelnost či zjevnost. Zcela stručně učení o srozumitelnosti Písma znamená, že ústřední zvěst Bible je jasná a srozumitelná a že Bible může být interpretována v normálním doslovném slova smyslu.

Základní reformační princip

Reformátoři pokládali učení o srozumitelnosti Písma za jednu z nejdůležitějších myšlenek. Martin Luther vystoupil proti římskokatolickému tvrzení, že Písmo je nejasné, že je příliš nesrozumitelné a těžké k pochopení pro obyčejné lidi. Knězi a biskupové učili, že Bible je nejasná a tudíž její výklad nemá být svěřen běžným lidem, ba dokonce ji ani nemají sami pro sebe číst. Oproti tomu reformátoři povzbuzovali laické (ve smyslu „teologicky nevzdělané“) křesťany ke studiu a výkladu Božího slova. Reformátoři byli přesvědčeni, že Bible sama o sobě prohlašuje svou srozumitelnost a že Bůh je schopen sdělovat své poselství všem lidem, dokonce i negramotným. Jedním z reformačních pilířů je pře-

svědčení o tom, že Písmo je dostatečně jasné i pro nejjednoduššího člověka, který je schopen podle něho žít. Z důvodů tohoto přesvědčení lidé jako John Wycliffe, William Tyndale, Martin Luther, Myles Coverdale, Thomas Matthew a Pierre Olivétan vynaložili velké úsilí, aby Bibli přeložili do mateřského jazyka.

Bible sama o sobě prohlašuje svou srozumitelnost. Text v Deuteronomium 6,6–7 nabádá rodiče, aby vštěpovali Písmo svým dětem, z čehož plyne, že i děti mohou rozumět Písmu. Nový zákon potvrzuje takový názor, když apoštol povzbuzuje Timotea, aby zůstával ve věcech, která zná z Písma svatého od svého dětství (2 Tm 3,14–15). Žalm 19,7 říká, že *Hospodinova svědectví jsou věrná, i prosté činí moudrými*. Žalm 119,130 dále vysvětluje, že Boží slovo *prostým dodává moudrosti*, což znamená, že není nutné vysoké vzdělání k pochopení jeho pravd. Význam Božího slova je srozumitelný všem.

Co znamená jasnost Písma?

Učení o srozumitelnosti Písma znamená, že Bible je jasná ve svých základních otázkách a je schopna člověku odhalit způsobem pro něj srozumitelným podstatné věci o Bohu, jeho přirozenosti, charakteru a způsobu jednání s lidstvem v minulosti, stejně jako i o jeho plánech do budoucna. Bible je srozumitelná ve věcech, které člověk potřebuje vědět o svém hříšném stavu, o potřebě spasení a způsobu, jak tohoto spasení dosáhnout skrze víru v Krista (Ř 3,22).

Učení o srozumitelnosti Písma však neznamená, že každá část Písma je stejně jasná ve svém přesném významu. Určitě existují pasáže, které mohou být nejasné pro současného čtenáře, a to z důvodu historické či kulturní podmíněnosti. A některé části teologie jsou složité; sám apoštol Petr píše, že v Písmu jsou *některé těžko srozumitelné věci*. (2 Pt 3,16 KMS) Srozumitelnost Písma sama o sobě nevylučuje potřebu jeho tlumočení, vysvětlení a výkladu pečlivými badateli.

Co jasnost Písma neznamená?

Omezený člověk nikdy nemůže plně pochopit nekonečno. *Mé smýšlení není vaším smýšlením a vaše cesty nejsou mými cestami, praví Hospodin. Jako je vysoko nebe nad zemí, tak jsou mé cesty nad vašimi cestami, tak je mé smýšlení nad vaším smýšlením.* (Iz 55, 8–9)

Z důvodu hříšné přirozenosti nebude v tomto životě naše schopnost plně pochopit celé Písmo nikdy dokonalá. Avšak jednoho dne bude pochopení všech tajemství úplné. *Teď totiž vidíme jako v zrcadle, nejasně, ale potom tváří v tvář. Teď poznávám částečně, ale potom poznám plně, tak jako Bůh zná mě*. (1 K 13,12)

Učení o srozumitelnosti Písma také neznamená, že celý význam Písma je plně pochopitelný pro hříšného člověka. Text v 1. Korintským 2,14 říká, že věci pocházející od Božího Ducha jsou pro neduchovního člověka bláznovstvím a nemůže je pochopit. To neznamená, že nevěřící člověk nerozumí slovům Písma. Nerozumí pouze jejich duchovnímu významu. Pro nespaseného člověka je Písmo srozumitelné pouze zevním způsobem. Rozumí slovům, skladbě a stavbě vět. Na této úrovni je Písmo pro něj srozumitelné, avšak žel po duchovní stránce mu tento text nic neříká, nebo v horším případě je pro něj nevěrohodný. Proto učení o srozumitelnosti musí být spojené s učením o osvícení. Duch svatý musí osvítit mysl čtenáře nebo po-

sluchače Písma, aby pochopil jeho duchovní význam.

Nebezpečí popření srozumitelnosti Písma

Existují nebezpečí spojena s popřením srozumitelnosti Božího slova. Pokud jsme přesvědčeni, že Bible je nejasná například v otázce spasení, pak se můžeme považovat za zbavené odpovědnosti vůči zvěsti evangelia a žít si po svém. V horším případě, pokud Kristus je jediným způsobem, jak uniknout věčnosti v pekle, avšak Bůh zatemnil svou zvěst, pak by byl opravdu krutý a nevypočitatelný. Avšak Bůh není ani krutý ani nevypočitatelný. Bůh není zdrojem žádného zmatku (1 K 14,33). On promluvil a promluvil jasně, zřetelně. Jeho plán spasení je jasný pro všechny, protože chce, aby lidé byli spaseni (Mt 28,19–20).

Popření srozumitelnosti Písma by nám rovněž dovolilo ignorovat jeho přikázání, abychom četli, studovali a přemýšleli nad Písmem a uplatňovali jej ve svých životech. Pokud je Písmo nejasné, pak by neexistovala potřeba vyučovat jej v našich domech a v církvi, jak jsme k tomu vyzýváni.

Jiné nebezpečí spojené s odmítnutím srozumitelnosti Písma spočívá ve zproštění člověka odpovědnosti, aby žil podle jeho nařízení. Pokud můžeme zpochybnit přikázání *Nezabiješ* (Ex 20,13), protože je „nejasné“, co nám pak zabrání při schvalování vraždy? Pokud Bible není jasná, zřetelná, pak si každý může dělat to, co se mu zlíbí. Bůh nám přikázal, abychom správně vykládali Písmo (2 Tm 2,15). Ti, kteří šíří špatné názory o slově pravdy nebo jej berou na lehkou váhu z důvodu údajné nejasnosti, mají být „zahanbeni“.

A konečně, pokud Písmo není srozumitelné, pak jeho překládání z originálu do různých jazyků a jeho šíření po světě je marné. Pokud jsou slova a významy jsou nejasné, překladatelé mohou nově vymyslet, překroutit či ignorovat jeho nařízení a přikázání a zcela jej obsahově vyprázdnit.

Boží slovo však je jasné. Jeho význam je srozumitelný dokonce i dětem a jednoduchým lidem. Osvěcuje naši stezku (Ž 119,105). Je dokonalé, pravdivé, pravé a věrné (Ž 19,9–10). Skrze srozumitelné učení Písma jsme vedeni a *v jejich dodržování je hojná odplata.* (Ž 19,11)

Podle https://www.gotquestions.org/perspicuity-of-Scripture.html
zpracoval Štěpán Rucki

XcamP očima ředitele

Jak dlouho jsi ředitelem XcamPu? Co ti v této službě působí největší radost?

S Boží pomocí jsem v této službě od roku 2001. Největší radost mám z toho, že můžeme být při tom, když se Pán Bůh dotýká lidského života a mění jej.

Téma letošního XcamPu zní „Buď – anebo“. Proč jste zvolili právě toto téma?

Chceme si uvědomit, že jsou v životě okamžiky nebo situace, ve kterých záleží, jak se rozhodneme. Tato rozhodnutí pak mají vliv do budoucna. Chceme si připomenout pod tímto zorným úhlem život reformátora dr. Martina Luthera. Jeho život podtrhuje tento aspekt.

Na koho a na co se můžeme tento rok těšit?

Letošní evangelizace povede Radek Kolařík, přednášky a semináře bude mít

biskup Roland Gustafsson, kromě toho nás navštíví známé osobnosti jako Alois Boháček, Leroy Johnson, Aleš Hejlek, Michal Rod a další. Nebudou chybět zajímavé hudební skupiny a jiný pestrý program.

Na koho nebo co se nejvíce těšíš ty osobně?

Už jsem několik let nehovořil se zakladatelem skupiny Tretí deň Mirkem Tothem tak věřím, že budu mít příležitost. V autě poslouchám skupinu Exodus 15 a oslovují mne texty jejich písní, těším se, že je uslyším živě. Těším se na slovo biskupa Rolanda Gustafssona, inspiruje mne jeho odvaha a chuť plout proti proudu. Samozřejmě se modlím o působení Ducha Svatého skrze evangelistu Radka Kolaříka.

Je pro XcamP 2017 připravena nějaká novinka?

S Boží pomocí se nám podařilo vyrobit vlastní nové kotvy, které drží stanovou konstrukci. Tyto kotvy necháme v zemi natrvalo, chceme tím ulehčit a zrychlit stavění stanu. Kotvy jsou povrchově upraveny tak, aby odolaly korozi.

Jakou máš pro XcamP vizi do budoucna?

Vize nerad sděluji, nechávám je jako předmět k modlitbám.

Co bys vzkázal účastníkům letošního XcamPu?

Přeji účastníkům XcamPu, aby tento čas využili ke vzájemnému sdílení, navazování přátelských vztahů a také přeji, abychom všichni prožívali moc Božího Slova, které by nás měnilo a přibližovalo k Pánu Ježíši Kristu.

Ptal se Martin Tomala

Chytit se vírou Božího slova

Pán Bůh mi dal velkou milost, že jsem mohl vyrůstat ve věřící rodině. Moji rodiče mne vedli od útlého dětství k Pánu. Narodil jsem se v roce 1979, takže prvních 10 let svého života jsem prožil v období komunismu, v období totality. V této době jsem mohl velice dobře vidět na svých rodičích, že myslí svou víru vážně, že nejdou na kompromisy. Já jsem nechodil do Jiskřiček. Moje starší sestra nechodila do Pionýra. Můj táta se angažoval v pašování Biblí do Sovětského svazu, což bylo velice riskantní. Když byl nakonec při jedné cestě chycen, byl za to potrestán. Ne sice nějakým vězením, ale pracovně. Byl přeřazen na práci, která byla podřadná, neodpovídala jeho kvalifikaci. To se pak odrazilo i v hmotné situaci naší rodiny. Mám dětské vzpomínky na to, jak jsme s tátou chodili sbírat železný šrot, abychom si tu finanční situaci nějak vylepšili. Ale viděl jsem, že u mých rodičů je věrnost Pánu Bohu na prvním místě. A to mě velice silně oslovilo. Asi jsem to vše tehdy do důsledků nechápal, ale i dítě, přestože všechny souvislosti nechápe, tak opravdovost ve vztahu k Bohu spolehlivě vycítí.

Když jsem potom začal dospívat, přišel čas puberty, začal jsem samozřejmě o té dětské víře, kterou mi rodiče předali, nějakým způsobem pochybovat, více přemýšlet. A asi jsem ještě více dítě moderny než postmoderny, protože mi nestačilo pouze vidět, že ta víra funguje, ale docela jsem přemýšlel, jestli ta víra opravdu má nějaký reálný, objektivní základ. Jestli se zakládá na pravdě, jestli to není jen nějaký sebeklam. Každý z nás je v rámci povinné školní docház-

ky konfrontován s evoluční teorií, která se nějakým způsobem bije s tím, co čteme v knize Genesis. Proto jsem se zabýval těmi otázkami. Naštěstí to bylo už období po Sametové revoluci a začaly už i vycházet knihy, které se této problematice věnovaly. Takže jsem jich hodně přečetl. Moje víra se posunula v tom směru, že jsem do značné míry vyřešil mnoho těchto otázek: Jestli je slučitelná evoluce se stvořením, jestli to křesťan může nějakým způsobem spojit, jestli je legitimní přijmout teistickou evoluci. Dospěl jsem osobně k tomu závěru, že je to nemožné, je to neslučitelné. Ale na druhou stranu jsem si uvědomil, že i samotná evoluční teorie, když vznikala, tak vznikala bez znalostí mnoha skutečností, které už v současné době víme. Bez znalostí základů genetiky, bez znalosti molekulární biologie. A opravdu, když dnes vidíme obrovské množství informací, zakódovaných v jedné jediné malinké buňce, kterou možná Darwin vnímal jenom jako nějaký shluk rosolu, tak opravdu je nemožné věřit tomu, že bez dárce informace se v této buňce objevila tak nesmírně složitá informace, jaká je zakódovaná v deoxyribonukleové kyselině. My se svou vírou máme základ i v objektivních zjištěních současné vědy. Dále jsem se samozřejmě zabýval otázkami pravdivosti a věrohodnosti Písma Svatého, věrohodnosti svědectví evangelistů atd. A když jsem se nějakým způsobem přenesl i přes tyto pochybnosti, tak jsem vnímal, protože jsem byl od malička veden ve znalosti Boží vůle, ale i Božího zákona, že můj život rozhodně neodpovídá požadavkům Božího zákona a že jsem pod Božím hněvem. A proto jsem hledal před Pánem Bohem milost.

A ta moje cesta byla opět taková postupná. Jelikož jsem to už nějakým způsobem všechno znal, scházelo mi pouze to vše přivlastnit si to pro sebe – a to vírou. Určitou drobnou překážkou bylo i to, že jsem vyrůstal ve společenství, kde jsem často slýchával svědectví lidí, kteří prožili obrácení, kteří se vydali Kristu, učinili ho Pánem svého života, že často říkali, co při tom prožívali, co při tom cítili. Já jsem byl více člověk racionální a ty pocity se nedostavovaly. Z toho jsem byl tak trošku zmaten, zda skutečně Pán Bůh přijímá tu mou kapitulaci před ním a dává mi svou milost. Chytil jsem se však nakonec pouhou vírou toho, co Pán Ježíš říká: *Kdo uvěří a pokřtí se, bude spasen. Kdo neuvěří, bude zatracen* (Mk 16,16). Nebo známého verše ze Skutků 16. kapitoly, kde je napsáno: *Věř v Pána Ježíše a budeš spasen ty i všichni, kdo jsou v tvém domě.* Tam jsem viděl ujištění, že postačí tato víra, a není třeba všech těch doprovodných věcí, které mohou být, ale nemusí. Toho Božího slova jsem se vírou chytil a na něm jsem už setrval.

Jak se projevilo to, že jsem odevzdal svůj život plně Kristu? Tím, že jsem vyrůstal v křesťanské rodině, a byl jsem myslím i docela slušný kluk, tak nijak zvlášť se to na první pohled v mém životě neprojevilo. Měl jsem osvojené, dá se říct křesťanské zvyky, vzorce chování. Ale co se změnilo, bylo vnitřní nastavení k těmto věcem. Předtím jsem to často dělal jen tak vnějšně, naučeně, aniž u toho bylo srdce, aniž u toho bylo vědomí, co to vlastně všechno obnáší. Typicky třeba u modlitby. Samozřejmě jsem uměl jak modlitby naučené, tak jsem se uměl pomodlit vlastními slovy. Ale třeba ve shromážděních mě modlitební chvíle předtím často nudily. To se začalo měnit. Začal jsem vnímat modlitbu jako

komunikační prostředek s mým Pánem a takovýchto věcí bylo mnohem více.

Z vděčnosti za spasení jsem také hledal službu ve sboru, abych nějakým způsobem mohl sloužit svým bližním. A díky tomu jsem se postupně dostal k různým službám. Mohl jsem kupříkladu začít pracovat v přípravném výboru festivalu XcamP. Během té služby jsem mohl poznat i svou nynější manželku, za což jsem moc vděčný. Pán Bůh nám dal dvě děti. A pokud se týče našich dětí, tak moji největší touhou je to, aby nám Pán Bůh dal milost, abychom z nich mohli učinit Jeho učedníky. On sám ve Velkém pověření všechny posílá, aby činili učedníky, to je to Jeho poslání. A máme to činit skrze to, že je pokřtíme a že je budeme učit všemu, co On přikázal zachovávat. To je moje prosba a moje modlitba.

Daniel Spratek
Předneseno na evangelizaci „PreTeba“

Bůh zreformoval mé myšlení

Rozhovor s Radkem Kolaříkem, evangelistou letošního XcamPu

Na letošním XcamPu bude soužit jako evangelista Radek Kolařík, zakládající kazatel sboru Křesťané Kuřim. Absolvoval Liberty University a studia na European Bible Training Centrum v Berlíně. Mimo kazatelské a pastorační služby také vyučuje na Českém biblickém institutu v Kroměříži. Ještě před příjezdem na XcamP jsme se ho zeptali na některé věci týkající se jeho křesťanské služby, rodiny i teologických názorů.

V současné době sloužíte jako kazatel sboru Bratrské jednoty baptistů (BJB) v Kuřimi. Můžete nám popsat Vaši cestu do tohoto sboru?

Zajisté, moc rád. Narodil jsem se a vyrůstal v Praze a od mala jsem chtěl být vedoucím na našem sborovém táboře. Když jsem byl konečně na to dost starý, tak tábor z technických důvodů zrušili. Ve stejné době ale přišla nabídka dělat vedoucího na křesťanském táboře na Moravě. S radostí jsem ji přijal a hned skrze první týden Bůh změnil můj život. Bylo jedinečné vidět, jak Boží slovo proměňuje životy mladých lidí. Příští rok jsem se vrátil a po letních táborech jsem zůstal v této křesťanské organizaci na dvouleté civilní službě.

Ten rok přijeli na tábor dva studenti z nedaleké Kuřimi s tím, že minulý rok je Bůh znovuzrodil. Vyprávěli, že po návratu zpět zkusili chodit do římskokatolického kostela. Rychle ale zjistili, že jejich učení není v souladu s Písmem. Prosili tedy, zda by je někdo nemohl jezdit vy-

učovat Bibli. S kamarádem jsme tam začali dojíždět a pořádat biblické kluby a Bůh pomalu tuto práci rozmnožoval.

Do toho přišla svatba. S manželkou jsme postupně začali zvažovat, jestli pokračovat v práci v paracírkevní organizaci, či nebude moudřejší se přestěhovat do Kuřimi a zkusit založit sbor, který by kázal Boží slovo. Sbor vznikl před osmi lety s tím, že zhruba před šesti lety jsme přešli pod BJB.

Má sbor v Kuřimi nějaké charakteristické rysy, čím se odlišuje od jiných baptistických sborů, resp. na co se zaměřujete ve své službě?

Prvním rysem je, že jsme jedním z nejmladších sborů v BJB. Druhým potom, že jsme také jedním z těch nejmenších. Kuřim není cílovou destinací pro mnoho lidí, a tak je náš sbor v určitém smyslu malinkou líhní křesťanů, kteří se pak stěhují jinam. Dalším rysem je, že náš sbor byl na začátku tvořen převážně obrácenými katolíky, kteří skrze naši službu slyšeli evangelium.

Ve službě se snažím zaměřit na to, co Pán Ježíš přikázal svým učedníkům v Matoušovi 28,18–20. Znamená to činit učedníky, tedy evangelizovat ztracené. Zvěstovat lidem, že jsou stvořeni svatým Bohem, který je zákonodárcem a spravedlivým soudcem. Ukázat jim, že se proti svému Stvořiteli provinili a že to jediné, co si za svůj hřích zaslouží, je věčnost v pekle. Dobrá zpráva potom je, že tam, kde je člověk neschopen se zachránit sám, tam Bůh poslal svého Syna. Ježíš žil dokonale spravedlivý život, který nikdo z nás nežil. Na kříži byl potrestán pro naše hříchy. Nesl na sobě náš trest, Boží hněv byl vylit na něj, aby nemusel být vylit na nás. Ježíš zemřel jako zástupná oběť za mnohé, byl pohřben, ale třetího dne vstal z mrtvých pro naše ospravedlnění. Nyní Bůh přikazuje, aby se lidé odvrátili od svých hříchů a následovali Krista. Tam, kde je Bůh milostiv a znovuzrodí hříšníka, tam potom křtíme na vyznání víry ve jméno Otce, Syna a Ducha Svatého. Následně je učíme zachovávat vše, co nám Pán Ježíš přikázal, proto, aby žili pro slávu svého Vykupitele.

Jak Vás Pán Bůh povolal ke službě kazatele? Kdy jste se obrátil a kdy jste prožil povolání ke službě?

Z Boží milosti jsem měl výsadu vyrůstat ve znovuzrozené rodině. Díky Bohu jsme také chodili do sboru, kde se kázalo evangelium, Mohl jsem se tedy od dětství seznamovat s pravdami evangelia. K tomu navíc obě babičky byly velice zbožně ženy, jeden dědeček příležitostně pašoval Bible do Ruska, zatímco druhý dědeček byl věrným kazatelem Božího slova. Semínka evangelia byla tedy sázena do mého srdce ze všech možných stran. Bůh mě znovuzrodil, když mi bylo kolem sedmnácti. Usvědčil mě z mých hříchů a velice jasně mi ukázal,

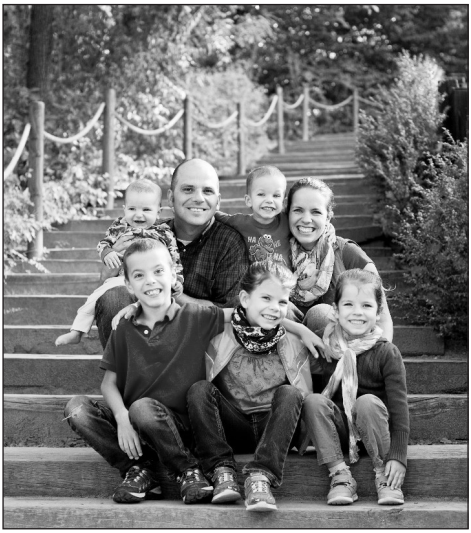

že mou jedinou nadějí pro věčný život je zástupná oběť Pána Ježíše. Bůh tedy dal vzrůst semínkům, která byla dlouhá léta sázena. Vyměnil moje kamenné srdce za srdce masité.

Povolání ke službě přišlo první týden, co jsem dělal vedoucího na výše zmíněném táboře. Boží slovo bylo kázáno, lidské duše zachraňovány pro věčnost a já jsem věděl, že v životě nechci dělat nic jiného, než zvěstovat Kristovo evangelium.

Můžete nám říct pár slov o své rodině a (doufám, že to nepopletu) o svých pěti dětech?

Moc rád, ale nejlepší bude, když přijedete na XcamP a seznámíte se s nimi osobně. Moje manželka je mojí největší superhrdinkou, jestli ji mohu tak nazvat. Vyrůstala za oceánem, opustila rodinu, přátele, sborové společenství, kulturu, vzdala se studií a přestěhovala se na druhý konec světa, aby zde ve službě podpořila svého manžela. Naučila se hezky česky a nyní je mi již třináctým rokem neskutečnou oporou, povzbuzením a věrným spolupracovníkem na díle evangelia. Máme zatím jenom tři kluky a dvě holky v rozmezí od devíti do jednoho roku. Lidé na nás někdy koukají divně, zastavují nás na ulici a ptají se manželky, jestli jsou to všechno její děti.

Jinak jsme hříšníci, kteří jsou vděčni za to, že Boží milost je nová každého rána. Není den, kdy bychom jako manželé nebo jako rodiče nemuseli činit pokání a dorůstat do podoby Krista.

Co považujete za nejdůležitější ve své službě? (V angličtině bych se zeptal na „distinctives“)

Výborná otázka... V první řadě skutečnost, že ten, kdo buduje církev, je Kristus, a ne já. Za druhé, že je to Bůh, který znovuzrozuje hříšníky. To znamená, že mým posláním je zasévat a zalévat, ale Bůh dává růst, jak sám chce. Za třetí, že je to moc Božího slova, která mění lidské životy, ne nějaké sborové aktivity nebo programy.

Co z toho plyne? Pokud je to Bůh, který buduje svou církev a pokud k tomu používá své slovo, potom to nejdůležitější v mé službě musí být, abych věrně kázal Písmo. Věřím, že se Boží slovo nevrátí s prázdnou, že udělá přesně to, co Bůh bude chtít. Nejsem kuchař, jsem pouze číšník. Mojí prací není jídlo vymyslet. Mojí prací je pouze jídlo doručit z kuchyně na stůl. Bůh nám ve svém slovu dal vše, co potřebujeme k životu ve zbožnosti. Jako kazatel toto slovo beru, snažím se z něj nic neubírat ani k němu nic nepřidávat a prezentovat ho lidem tak, jak ho Bůh připravil.

To je důvod, proč jako kazatel kážu biblické knihy verš po verši, kapitolu za kapitolou. Protože je to Boží slovo, které je ostřejší než jakýkoliv dvousečný meč. Protože je to Boží slovo, které je vdechnuté Bohem a je užitečné k učení, k usvědčování, k napravování, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl takový, jaký má být (2 Tm 3,16). Jako kazatel nemám nic jiného, co bych lidem předal. Moje názory nic neznamenají. Boží slovo potom také určuje vše ostatní. Způsob evangelizace, organizaci bohoslužeb, co a jak kážeme, osobní život atd.

Kam byste se zařadil teologicky (v dnešní postmoderní a postdenominační době lidé o tom moc nemluví či nechtějí mluvit). Můžeme se o takovou charakteristiku pokusit?

Pokusím se odpovědět takto. Věřím, že je pouze jeden Bůh existující ve třech osobách, který se nám zjevil v Kristu a ve svém slovu. Boží slovo, je Bohem

vydechnuté, je autoritativní, pravdivé, bezchybné a neomylné. Je také srozumitelné a má pouze jeden pravdivý výklad. Jelikož je to pouze Boží slovo, které je Bohem vydechnuté, je to také pouze Boží slovo, které je naší nejvyšší autoritou. Nejen to, Slovo Boží je jediným zdrojem pravdy v tomto světě. Není mnoho pravd, je pouze jedna, ta Boží. Spasení je potom jedině skrze víru, pouze v Ježíše Krista a je na základě Boží milosti a ničeho dalšího. Naše spasení a vše ostatní na tomto světě je pak jedině k Boží slávě.

Věřím, že Písmo jasně učí, že člověk je mrtvý ve svých hříších, neschopný a zarputile neochotný Boha hledat. Naopak, jakoukoliv pravdu o Bohu vědomě potlačuje a nechce s ním mít nic společného. Spasení hříšníka je potom v naprosté režii Boha. Jediné, čím ke svému spasení lidé přispívají, je jejich vlastní hřích. Cokoliv nad to je Boží práce, Boží milost, Boží dar, Boží spasení.

Jinak řečeno, vyrůstal jsem jako Arminián[1], ale když jsem byl konfrontován s pasážemi jako je Efezským 1. a 2. kapitola, Římanům 1., 3., 8. a 9. kapitola, Jan 3, 6 a 10. kapitola a mnoha dalšími, tak Bůh reformoval mé myšlení. Exegeze těchto a dalších pasáží jednoduše nešla dohromady s učením, ve kterém jsem vyrůstal a které vyvyšovalo člověka a snižovalo Boha. Nebylo to lehké, moje pýcha a touha mít spasení ve svých rukou s těmito exegetickými závěry nesouhlasily. Ale Bůh změnil moje srdce i v tomto a z jeho milosti jsem mohl přijmout to, co jsem tak jasně v Písmu viděl. Ostatně nebylo to nic nového, církev vždy věřila, že Bůh je svrchovaným Bohem, a to i ve spasení hříšného člověka.

Ptal se Štěpán Rucki

1 Poznámka tazatele: Arminianizmus je teologický směr, zdůrazňující lidskou svobodu a zodpovědnost ve spasení člověka. Spasení je chápáno jako Boží dar, který Bůh nabízí každému a záleží jen na postoji člověka, zda ho přijme a získá věčný život. Člověk takto obdarovaný svobodnou vůlí rozhoduje o svém osudu i věčnosti.

Posvěcený život

Milé sestry, milí bratři, vážení hosté, přeji si, aby mé zamyšlení nad Božím Slovem v nás vyvolalo touhu více znát Pána Ježíše, žít na Jeho slávu a ochotně pracovat na Božím díle Křesťanského společenství.

Ale cokoli mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu. A vůbec všecko pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, ***svého Pána****, je mi nade všecko.* (F 3,7–8) Třetí kapitola listu Filipským je osobním svědectvím apoštola Pavla, který tato slova ve svém životě realizoval. To znamená, že je to reálný život a má to být i vyznáním každého věřícího křesťana.

Dovolte mi osobní poznámku. Někdy se mi zdá, že velmi dobře víme, co dělal apoštol Pavel, co dělali jiní Boží mužové i ženy, ale když jsme požádáni o nějа-

kou konkrétní práci pro Pána my, jaksi se nám nechce převzít osobní zodpovědnost. Hledáme různé výmluvy s tím, že danou práci raději necháváme jiný. Když se zeptám, jaký máte největší cíl ve svém životě? Co odpovíte?

Největší cíl pro každého člověka by mělo být: Poznat a získat Pána Ježíše Krista tak, aby každý mohl říct, že Pán Ježíš je **můj** Pán, jsem Jeho, Jemu patřím navěky. V Kristu padá celá naše vlastní spravedlnost, ale v Něm dostáváme Boží spravedlnost, která je založená na víře. V Kristu přijímáme i moc Jeho vzkříšení, to znamená Boha Otce i Ducha svatého. Máme tím účast i na Jeho utrpení, které pro Krista podstupujeme, bereme na sebe i podobu Jeho smrti s nadějí na zmrtvýchvstání. Tyto obrovské a nepochopitelné, ale reálné a skutečné dary máme v Kristu. Boží Slovo mluví pravdu. Svatý apoštol Pavel si uvědomuje, že ještě není u cíle, ale běží, pracuje, aby Ježíše oslavil. Nesedí, neleží, ale běží a pracuje, aby získal nebeskou cenu. Jaká je ta nebeská cena? Je to Boží povolání v Kristu Ježíši.

Mezi křesťany byl proveden malý výzkum, zda jsou ochotni žít opravdový posvěcený život s Kristem. Víte, jak to dopadlo? Nikdo s křesťanů se nerozhodl. Co se to děje? Chceme Boha, ale ne takového, který je živý, všemocný, který všechno vidí a všechno ví a řídí. Chceme jen takového boha, jakého jsme si sami vymodelovali ve svých představách. Chceme boha, ale jen tam a tehdy, když se nám to hodí. Chceme, aby nám pomáhal v těžkostech a hlavně, když to chceme my. Nechceme, aby mluvil, co máme či nemáme dělat, vždyť je to zásah do osobní svobody, a to nás vede k pokrytectví. Největší prohra křesťana je **zapomenout na Boha**, na Jeho Slovo, a začít si žít život dle svých představ. Jinými slovy vzít svůj život do vlastních rukou. Tato zodpovědnost je jen a jen na nás.

Z Boží strany je vše dokonale připraveno, abychom mohli žít šťastný a posvěcený život s Kristem. To není jen Boží nabídka pro každého člověka, ale i milost a výsada, že hříšný člověk je ospravedlněný a může žít požehnaný život se svatým Bohem. Žít život plný vděčnosti Pánu za všechny tělesné i duchovní dary, žít život v pokoře, ve svatosti, v lásce, v Duchu svatém pod ochranou Nejvyššího a na Boží čest i slávu. To je výzva pro každého, kdo slyší hlas Duch svatého, ať si mladý, nebo starší, ať si muž, nebo žena.

Milan Pecka
Předneseno na Ústřední konferenci delegátů KS dne 8. dubna 2017

Duchovní nástrahy na naše děti

Před několika měsíci dal Pán Bůh narodit se našemu synovi a svěřil nám ho do péče. Jsme velice poctěni, že můžeme Bohu sloužit tím, že pečujeme o Jeho stvoření. Chceme k tomuto úkolu přistupovat zodpovědně, a proto se snažíme, aby se našemu synovi dostávalo to nejlepší po duchovní, ale také po zdravotní stránce. S tím souvisí i to, jakou kosmetiku používám v péči o jeho tělo. Když jsem před porodem pořizovala výbavičku pro miminko, objevila jsem na internetu kritiku vlhčených ubrousků a reklamu na jejich alternativu v podobě suchých ubrousků v kombinaci s my-

cím olejíčkem Medvídek značky Eone. Proto jsem tento výrobek koupila. Těsně po porodu jsem volala kamarádce a ptala jsem se jí, jaký používá olejíček pro miminko po koupání. Řekla mi, že kupuje pouze přírodní výrobky a má velmi dobrou zkušenost s měsíčkovým olejíčkem značky Weleda. Jelikož byl zrovna ve slevě, koupila jsem hned čtyři kusy. Asi po dvou měsících mě navštívila jiná kamarádka, která mi sdělila, že taky používala výrobky značky Weleda, ale zjistila, že za touto značkou je okultní pozadí, a proto tyto výrobky vyhodila. Toto tvrzení mě vyděsilo, jelikož jsem věděla, že v šuplíku mám další tři kusy tohoto olejíčku v hodnotě necelého tisíce korun! Začala jsem proto na internetu hledat podrobnější informace k této problematice.

Název Weleda je odvozen od mýtické skandinávské věštírny. Na stránkách Weledy[2] jsem zjistila, že tato značka je úzce spjata s filozofickým směrem zvaným antroposofie, jejímž tvůrcem byl Rudolf Steiner. Antroposofie (v překladu lidská moudrost) je popsána jako duchovní světonázor. Jedná se o jakýsi mix exaktní vědy a duchovní sféry. Pro mě však bylo dosti znepokojující spojení duchovna a lidské moudrosti, protože to zavání okultismem. Filosofie Rudolfa Steinera stojí rovněž za vznikem waldorfských škol a školek, antroposofické medicíny, přírodní péče o tělo a biodynamického zemědělství. U biodynamického zemědělství bych se chtěla na chvíli zastavit. Jedná se o ekologický způsob úpravy půdy, který v sobě zahrnuje prvky antroposofie. V rámci biodynamického zemědělství se při sázení, pěstování a sklízení rostlin bere v úvahu přírodní rytmy Slunce, Měsíce a planet[3]. Weleda uvádí, že má vlastní zahrady biodynamického zemědělství, jejichž plodiny používá k výrobě svých přípravků. K biodynamickému zemědělství jsem dále zjistila, že *je založeno na Steinerově zjevení neviditelných kosmických sil a jejich dopadů na půdu a flóru. Antroposofie učí, že Země je organismus, který se nadechuje a vydechuje dvakrát denně, že éterické bytosti působí na půdu, a že nebeská tělesa a jejich pohyby přímo ovlivňují růst rostlin. Proto biodynamičtí zemědělci plánují setbu ve shodě s vhodnou planetární konstelací, všechno jako část toho, co považují za duchovní přírodní procesy na Zemi. Někdy nabývá toto duchovní pojetí neobvyklé formy jako v případě „přípravy 500“. K „přípravě 500“, nedílné součásti antroposofického zemědělství, naplní biodynamičtí farmáři roh vola kravským hnojem a pohřbí jej do země. Po uplynutí jedné zimy roh vykopou a smísí hnůj s vodou (a musí po celou hodinu specifickým způsobem míchat), aby se vytvořil postřik, který se aplikuje na vrchní vrstvu půdy. Toto všechno slouží k usměrňování „radiace, která směřuje k éterizaci a astralizaci“, a tak „upevňuje a přitahuje z okolního světa všechno éterické a životadárné“*[4]. Na stejných stránkách jsem se dočetla, že Rudolf Steiner byl stoupencem fašismu, údajně se podle biodynamického způsobu se hospodařilo i v koncentračním táboře v Dachau a Weleda dodávala *naturopatické materiály pro „zdravotní experimenty“ (např. mučení) na vězních v Dachau*[5].

2 http://www.weleda.cz/

3 https://www.weleda.cz/obsah/17_nase-biodynamicke-zahrady.html

4 http://www.antifa.cz/content/antroposofie-a--ekofasismus

5 tamtéž

Z uvedeného je jasné, že biodynamické zemědělství je silně propojeno s okultismem. Jak poznáme, zda to, co používáme, není okultní? Musíme zkoumat. *Všecko zkoumejte, dobrého se držte; zlého se chraňte v každé podobě. Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvětí a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista.* (1 Te 5,21–23) Pokud výrobek obsahuje suroviny z biodynamického zemědělství, mělo by to být napsané na etiketě anebo označené značkou Demeter. Na olejíčkách, které jsem koupila, to napsané nebylo. Nemyslím si, že Weleda používá výhradně suroviny z biodynamického zemědělství, přesto je velmi propojená s okultními praktikami. Náhodně jsem zjistila, že další značkou, která používá suroviny z biodynamického zemědělství je Alnatura vyrábějící zdravou výživu.

Kromě olejíčku od Weledy jsem měla doma i výše uvedený olejíček od Eone. Pro jistotu jsem se podívala na stránky této značky a zjistila jsem, že při výrobě používají *léčivé energie drahých kamenů, světla, fází měsíce a pí-technologie*[6]. Aha, takže další značka přírodní kosmetiky vycházející z okultismu. Pomyslela jsem si, že kdykoliv nějaký výrobek o sobě deklaruje, že je přírodní, bio a eko, je třeba zbystřit a zkoumat, zda také není okultní.

Mohou křesťané používat takové výrobky? Nevím, jestli jejich používání má vliv na naši duchovní stránku, ale každopádně jejich koupí nechci finančně podporovat okultní praktiky. Co bychom měli dělat, když zjistíme, že už nějakou dobu tyto výrobky používáme a třeba je máme nakoupené do zásoby? Já jsem je vyhodila, ale neříkám, že takto musíte jednat také. Prostě jsem nechtěla nadále mazat své dítě olejíčky, o kterých jsem věděla, že za nimi stojí nečisté duchovní pozadí. Ke každému rozhodnutí bychom měli přistupovat s modlitbou a moudrosti, zkoumat v Písmu a jednat podle toho, jak nás vede Boží Duch.

V úvodu jsem psala, že se s manželem snažíme, aby se našemu synovi dostávalo to nejlepší po duchovní i zdravotní stránce. Každopádně duchovní oblast by měla převyšovat nad tou tělesnou. Každý den se o syna modlíme a naší největší touhou pro něj je, aby patřil Pánu Bohu a stal se Jeho služebníkem. Modlíme se i o to, aby ho Pán Bůh chránil před duchovními i tělesnými nástrahami. Objevení okultního pozadí v dětské kosmetice a výživě vnímáme jako vyslýchání těchto modliteb. Zároveň bych chtěla vyzvat Vás, všechny čtenáře, abyste se modlili o děti ve svém okolí. Rodí se do těžké doby a v životě na ně číhá spousta nástrah v tělesné i duchovní oblasti.

Magda Tomalová

6 http://eone.cz/eone.php

Aktuality ze světa

Německo. Šéf svazu evangelikálních misií Detlef Blöcher se ostře ohradil proti dvěma prohlášením německé evangelické církve, že není třeba organizované evangelizační aktivity zaměřené na židy a muslimy. Blöcher hovořil jménem svazu sdružujícího 107 německých evangelikálních misijních organizací a 4870 misionářů, které tyto organizace vyslaly do ciziny. Je potěšitelné, že počet misionářů v rámci svazu v posledních letech setrvale roste.

Německo. Podíl členů evangelické círk-

ve, kteří chodí pravidelně na bohoslužby, neustále klesá. Podle statistik za rok 2015 chodilo pravidelně na bohoslužby 4,6 % členů německých evangelických zemských církví – tedy kolem 766 tisíc lidí z 22,3 miliónů členů. Nejlepší výsledky má Sasko (6,5 %), nejhorší Oldenburg (2,3 %).

Francie. Ve Francii roste počet evangelikálních sborů. Zatímco v roce 1970 bylo v zemi 760 evangelikálních sborů, nyní jich je přes 2520. Každý třetí francouzský protestant je evangelikál.

Německo. – Rusko. Baptistická rodina Martensových, o níž jsme v minulém čísle informovali, že odešla z Německa do Ruska, se pod tíhou neutěšené ruské ekonomické reality vrátila do Německa.

ČR. Vztahy mezi sbory Bratrské jednoty baptistů se vyostřily kvůli sboru v Praze na Topolce, který veřejně prezentuje stanovisko, že praktikovaná homosexualita není hřích. Nejvyšší orgán jednoty – Sjezd delegátů – vyzval tento sbor, aby činil pokání ze svého postoje k praktikované homosexualitě v duchu Písma a oznámil to všem sborům. Pokud tak neučiní a neopustí sám jednotu, bude příští sjezd jednat o vyloučení uvedeného sboru z jednoty.

Polsko. – Evropa. Koncem května se ve Visle konal další ročník setkání *Evangelical Leadeship Forum*; hlavním řečníkem byl John Lennox. Na 800 účastníků se zamýšlelo mj. nad dědictvím evropské reformace.

Svět. Child Evangelism Fellowship (u nás Dětská misie) si v letošním roce připomíná 80. výročí svého založení.

Indonésie. Populární jakarstský guvernér Ahok, který je křesťanem, byl ve vykonstruovaném procesu odsouzen ke dvěma letům odnětí svobody za údajné rouhání proti koránu. Ahok, který se stal guvernérem Jakarty v roce 2014, byl neustále terčem nenávisti islámských radikálů v převážně muslimské Indonésii.

Německo. Agentura Insa-Consulere zjistila, že 60 % Němců je členy nějaké křesťanské církve, ale jen 46 % vlastní Bibli; značný rozdíl v otázce vlastnictví Bible je mezi západními a východními Němci.

Rumunsko. 232 z 270 rumunských poslanců podpořilo iniciativu 3 miliónů občanů Rumunska, díky které by měla být schválena novela čl. 48 ústavy, definující manželství jako výlučný svazek muže a ženy.

Namibe. – Svět. V květnu se ve Windhoeku konalo dvanácté Shromáždění Světové luterské federace. Novým prezidentem federace byl zvolen nigerijský biskup Musa Panti Filibus. Ve 48 členné Radě SLF zasedá poprvé i Češka – a to Olga Navrátilová z ČCE; Polsko reprezentuje Jerzy J. Sojka, původem z Polského Těšína. Valné shromáždění se mj. usneslo, že na příštím setkání se bude zabývat začleněním „genderové spravedlnosti“ do ústavy SLF.

Německo. Evangelikální teolog Sebastian Moll se musel soudně bránit proti nepřízni liberálních kolegů, kteří odmítli jeho habilitační práci na téma *Albert Schweizer – mistr sebeinscenace*. Moll je známý širší veřejnosti díky své knize *Ježíš nebyl vegetarián*.

Libanon. Mezi uprchlíky ze Sýrie a Iráku, kteří se nacházejí v Libanonu, je velký zájem o křesťanství. (V Libanonu se ke křesťanství hlásí asi 35 % obyvatel.)

ČR. Z červnového výzkumu agentury Pew Research Center mezi osmnácti zeměmi střední a východní Evropy vyplynulo, že ČR je zemí s nejméně zbožným obyvatelstvem v regionu. 72 % Čechů

uvádí, že se neidentifikují s žádnou náboženskou skupinou; z toho 46 % podle svých slov nevěří „v nic konkrétního“, dalších 25 % se hlásí přímo k ateismu. 55 % Čechů nikdy nenavštívilo bohoslužby a 68 % se nikdy nepomodlilo.

EU. Evropská komise opět potvrdila odmítavý postoj k největší petici v dějinách Unie. Pod iniciativu *One of Us* – tedy *Jeden z nás* – připojilo podpisy 1,7 milionů evropských občanů. Požadují v ní respekt k lidskému životu od početí a konkrétně zastavení finančních toků na masovou produkci lidských embryí a jejich následné ničení. Komise tuto iniciativu ani nepostoupila Evropskému parlamentu k projednání. Právníci iniciativy se proto obrátili na Soudní dvůr EU; jeho rozhodnutí by mělo padnout do konce roku 2017.

ČR. V čele Ekumenické rady církví nahradil od 1. 7. 2017 Daniela Fajfra z CB synodní senior ČCE Daniel Ženatý.

ČR. Dne 12. 8. 2017 se v Praze uskuteční *Den pro rodinu*; bude zahájen pochodem a následně bude na Kampě připraven bohatý program. Více na www.denprorodinu.eu.

Slovensko. Slovenské národní divadlo se chystá 31. 10. 2017 uvést operu Víťazoslava Kubičky *Hrad prepevný*.

Daniel Spratek

Literární hlídka

Slovenské evanjelizačné stredisko vydalo překlad knihy anglického apologety a evangelisty Michaela Otse ***Tak toto je Boh?*** s podtitulem *Odpověde na desať najčastejších argumentov proti kresťanstvu.* Autor v nich rozebírá námitky, vznášené proti Božímu charakteru.

Nakladatelství Didasko vydalo knihu Johna Pipera ***Dědictví svrchované radosti*** s podtitulem *Vítězná Boží milost v životech Augustina, Luthera a Kalvína*. Autor velmi poutavě a s přesahem do současnosti přibližuje působení Boží milosti v životech těchto tří velikánů víry:

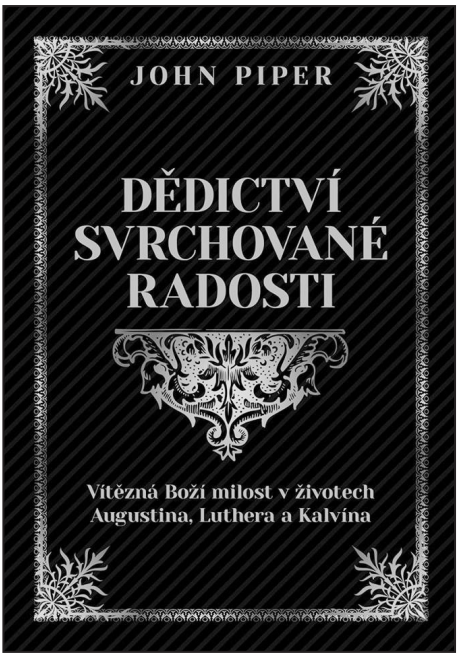

Milost vedla Augustina k opuštění nicotných, světských radostí, Luthera k neustálému studiu Božího slova a Kalvína nejen k vytrvalému biblickému kázání, ale i k prohlášení: *Raději bych stokrát zemřel, než abych Krista vydal tak ohavnému posměchu*.

Ve vydavatelství Warto vyšla výpravná kniha ***Powołane***, v níž jsou obsažena svědectví současných diakonek z dzięgielowského diakonátu Eben-Ezer a zároveň životopisy diakonek již zesnulých. Příběhy sester, které se cele zasvětily službě Pánu a bližním, jsou velmi inspirující. Kniha obsahuje bohatou fotodo-

kumentaci. Totéž vydavatelství vydalo nový román Lidie Czyż ***Tato***, zasazený do období nelehkých poválečných let.

Do češtiny byla přeložena kniha Donalda S. Whitneyho ***Rodinná bohoslužba***. Jedná se o devadesátistránkovou praktickou příručku, určenou zejména pro otce rodin.

Daniel Spratek

Okres wakacji to idealny czas, by wziąć do ręki dobrą książkę. *Poplątane życiowe losy, osobliwe przypadki. Oszust, kłamca, morderca, prostytutka... nie chcieli byśmy mieć takich w swojej parafii. A jednak Biblia właśnie tych ludzi nazywa bohaterami wiary.* Gorąco więc polecam Bohaterów wiary. Najpierw to były kazania wygłoszone przez księdza Leszka Czyża w Wiśle-Malince, potem wspólnie ze swoją żoną postanowili zebrać je i wydać. Poszczególne rozdziały to niezwykli biblijni bohaterowie tacy jak: Abel, Henoch, Noe, Abraham, Izaak, Jakub, Józef, Mojżesz, Jozue, Rachab, Gedeon, Barak, Jefta, Samson, Dawid i inni bohaterowie bezimienni, o których czytamy w 11. rozdziale Listu do Hebrajczyków. Na końcu książki są pytania opracowane przez Monikę Byrtek. Można je wykorzystać do samodzielnego studiowania albo na różnych spotkaniach czy godzinach biblijnych. Książka została przetłumaczona na jazyk czeski i wydana przez Návrat domů pod tytułem ***Hrdinové víry***.

Urszula Szymeczek

Výpisky odjinud

V této nově zavedené rubrice chceme čtenáře seznamovat s krátkými úryvky z knih, časopisů či internetových stránek, které čteme. Chceme nabídnout úryvky týkající se různorodých problémů spojených s křesťanstvím a vírou. Nabídnuté úryvky by měly samy o sobě přinášet určité „jadrné“ poselství a zároveň by měly či mohly být pozváním k hlubšímu seznámení se s díly, z nichž pocházejí.

Jasnost Písma svatého

Pokud se týče jasnosti Písma svatého v obecné rovině, je to jeden klíčových pojmů v doktríně luterské církve o Písmu. Ve sporech s Erasmem Luther obhajoval jasnost Písma: „Představa, že některé věci jsou v Písmu nesrozumitelné (skryté) a ne vše je jasné, byla rozšířena bezbožnými sofisty... A satan využil tyto nereálné vidiny, aby odstrašil lidi od čtení svatého textu, a aby zničil veškeré povědomí o jeho hodnotě.“ Luther přiznává, že „mnohé úryvky v Písmu jsou skryté a těžké k objasnění, ale to je způsobeno (...) naší vlastní jazykovou a pravopisnou nevědomostí.“ Jinými slovy, chyba leží v nás, ne v Písmu samotném. Také dodává: „Ti kdo popírají dokonalou jasnost a jednoduchost Písma, nám neponechávají nic, než temnotu.“ Na podporu principiální jasnosti Písma Luther cituje Žalm 119,105 (Světlem pro mé nohy je Tvé slovo), Ž 19,8; Iz 8,20; Mal 2,7; 2 Pt 1,19 atd.

Jestliže Písmo není jasné a autoritativní, církev potřebuje autoritativní učitelský úřad vedle Písma, nebo nad Písmem. V římském katolictví tuto roli hrálo papežství. V části moderního protestantismu – tam kde křesťané začali ztrácet svou důvěru v jasnost, důvěryhodnost a autoritu Bible – byla tato role často přebírána učenci. Na druhou stranu,

je-li Bible principiálně jasná, pak „běžní“ pastoři a laici by měli být schopni ji číst s důvěrou, bez obav, že je pro ně příliš těžká a její výklad musí být ponechán teologům. My všichni teologové děláme chyby; někdy děláme velmi vážné chyby. A – jak napsal C. S. Lewis – každá ovce má právo bečet, pokud si myslí, že ji její pastýř svádí z pravé cesty.

(Greg Lockwood: The Women‘s Ordination Debate in the Lutheran Churchof Australia. 2nd Ed. Privatelyprinted, 1999, s. 11-12.)

Bible tak vlastně ukončila středověk

Čtyři pražské artikuly měly význam nejen jako všehusitský program, (...) byly pokusem o poměrně odvážnou novelizaci některých základních středověkých právních principů (například zavedení rovnosti před zákonem, svoboda slova). (...) Že však čtyři artikuly nebyly plodem výhradně českého ducha, dokazuje i jejich vlastní text, kde se nazývají jako „ty čtyři křesťanská prohlášení přikázaná v Novém zákoně od Pána Ježíše Krista“. Bible je tedy základním inspiračním zdrojem čtyř pražských artikulů, který stál u zrodu moderních občanských práv. I v tomto případě se znovu potvrdilo, že Bible tak vlastně ukončila středověk, a proto ji středověk paradoxně tolik potíral ve smyslu jejího rozšíření mezi prostý lid.

(Jiří Bílý: Čtyři pražské artikuly. Heslo v: Encyklopedie českých právních dějin. I. sv. A-Č. Plzeň – Ostrava, 2015, s. 956.)

Důvěrné styky s liberály?

Kdo miluje Pána Ježíše, nemůže mít důvěrné styky s těmi, kteří zjevně popírají, že by On byl Syn Boží, Spasitel světa. A kdo s nimi důvěrné styky má, tomu my nevěříme, že jest milovník Pána Ježíše.

(Jan Karafiát, Reformované listy, 1903, s. 24)

Prvotní církev a potraty

Křesťanští spisovatelé prvních třech staletí položili teologické a literární základy pro veškeré následné křesťanské spisy na téma potratů. Uvidíme tři důležitá témata, která se objevila právě v těchto staletích: 1) lidský plod je Božím stvořením, 2) potrat je vraždou a 3) Boží soud je nad těmi, kdo se provinili spácháním potratu.

(Michael J. Gorman: Abortion and the Early Church. 2. vyd. Eugene, 1998, s. 47)

Moderní modlářství

Modlářství je uctívání model, bohopocta vzdávaná stvořeným věcem nebo stvořením. (...) Modlářství je dokonce jednou z pověr, s nimiž se nejčastěji setkáváme. Jednotlivými podobami modlářství jsou například humanismus (zbožštění člověka), nacionalismus (zbožštění národa), scientismus (zbožštění vědy).

(J. M. Bocheński: Slovník filozofických pověr. Voznice – Praha, 2009, s. 118-119)

Symptomy civilizačního úpadku

Ztratili jsme cit pro úměrnost či uměřenost... Jakmile se kultura začne dostávat do příliš velkého rozporu s přirozeností, nepochybně jde o všeobecný úpadek, ohrožující celou civilizaci. Snaha o zdiskreditování oblých tvarů v módním průmyslu, potlačování odvěkého ideálu ženské krásy a homosexualizace kultury není pouhým neškodným a dočasným vychýlením vkusu, ale pří-

znakem něčeho mnohem horšího. Je dobře viditelným symptomem celé řady zhoubných kulturních vlivů, které vypovídají o tom, nakolik je naše civilizace u konce s dechem. Zajímavé je, že to málokoho znepokojuje.

(František Mikš: Obrana ženských tvarů. Brno, 2016, s. 135.)

Daniel Spratek

Tip na výlet

Artikulární kostel v obci Svätý Kríž

Pokud vyrážíte na dovolenou do Tater, doporučuji zahrnout do Vašeho cestovního plánu i návštěvu neobyčejného evangelického kostela v obci Svätý Kríž. Je vzdálený jen necelých 13 kilometrů od sjezdu z dálnice D1/E50, takže malá zajížďka Vám přinese nevšední zážitek.

Takzvané „artikulární kostely“ byly

postaveny na Slovensku v 17. století. Rozsáhlé uherské povstání proti Habsburkům donutilo císaře Leopolda I. k určitým ústupkům ve prospěch evangelíků. Na sněmu v Šoproni v roce 1681 byl schválen zákonný článek – „artikul“, kterým bylo povoleno vystavět v Uhrách 38 evangelických kostelů, kterým se podle onoho „artikulu“ začalo říkat artikulární. Kostely musely být stavěny mimo města a bez použití kamene a železa, pouze ze dřeva; zděné základy mohly přesahovat úroveň zemského povrchu pouze o jednu stopu. Jeden z artikulárních kostelů byl postaven na Liptově v obci Veľká Paludza. Je jedním z pěti dochovaných artikulárních kostelů na Slovensku a je z nich největší. Obrovská dřevěná stavba může v Evropě co do velikosti soupeřit snad jedině s kostelem míru ve slezské Svídnici. Kapacita kostela činí 6000 osob. Postavil ho tesařský mistr Josef Lang, který při stavbě nepoužíval žádné projekty, protože byl negramotný a mohl se tak spolehnout je na své zkušenosti a intuici. Kostel má původní zařízení i nástěnné malby.

Když se ve druhé polovině 20. století stavěla vodní nádrž Liptovská Mara, obec Paludza byla zatopena. Je téměř zázrak, že se tehdy angažované evangelické a kulturní veřejnosti podařilo přesvědčit komunistickou moc, aby kostel nebyl zničen. V letech 1974–1982 byl kostel rozebrán a přenesen na dnešní místo.

Budete-li chtít kostel navštívit, sjeďte z dálnice na výjezdu na Liptovský Mikuláš a jeďte na Galovany a Svätý Kríž. Obcí Svätý Kríž je třeba projet, kostel se nachází až za obcí poblíž osady Lazisko. Přestože je kostel na seznamu Světového dědictví UNESCO, cesta k němu je ukazateli dost špatně značena. Proto je dobré zadat si do navigace souřadnice kostela: 49.033931N, 19.537307E. Kostel je v letním období otevřen od 9.00 do 16.30 hodin, v zimním období od 9.00 do 14.45 hodin (v neděle jsou v 9.00 hodin v kostele bohoslužby). V kostele provázejí nadšenkyně z místního evangelického sboru.

Daniel Spratek

Ohlédnutí za adventním setkáním pracovníků II.

Také v tomto čísle si připomeneme adventní setkání pracovníků, které se konalo dne 5. prosince 2016 na Karmelu, a to příspěvkem Místního společenství KS ve Smilovicích.

Co vnímám jako hlavní úkol mého společenství, resp. KS?

Společenství věřících lidí tvořící Kristovu církev je obrovským darem. Často si to věřící lidé neuvědomují a přistupují k tomuto daru jako k samozřejmosti.

Na položenou otázku bych odpověděl veršem ze Skutků 2,42 (v polské Bibli pod názvem: Życie religijne zboru chrześcijańskiego): *Vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se*. Tyto 4 pilíře nesmí chybět v našem společenství a naším úkolem je udržet je a rozvíjet. Nesmí chybět Biblické vyučování, které se nepřizpůsobuje světským trendům. Dále máme fungovat jako organizmus, jehož hlavou je Pán Ježíš. Máme myslet na to, co prospívá druhému, ne naopak. Chtějme se navzájem povzbuzovat dobrým slovem i činem jako rodiny i ve službě. Velkým úkolem je rovněž motivovat mladší generaci k věrnosti Pánu Ježíši a ke službě vlastním příkladem. První křesťané si s vděčností připomínali smrt Pána Ježíše ve svatosti Večeře Páně a dále se modlili. Nechť je našim programem modlitba za to, aby se evangelium rozšiřovalo v naší vesnici, ale také pamatujme v modlitbách jeden na druhého jako jednotlivci i jako rodiny. Díky upřímným přímluvným modlitbám jeden o druhého dochází k útlumu předsudků a nevhodných postojů.

Ve Skutcích 2,47 je popsán výsledek takového společenství a já bych si moc přál, abychom toto prožívali i v tom našem: *Chválili Boha a byli všemu lidu milí. A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse*.

Tomáš Niemiec

Za bratrem Karlem Sikorou

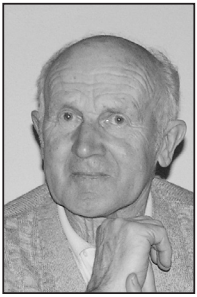

Dne 28. června 2017 v odpoledních hodinách si Pán k sobě povolal ve věku nedožitých 90 let bratra Karla Sikoru z Písku. Bratr Sikora byl pro mě inspirující osobností. Když jsme ho několik měsíců před jeho smrtí s mým tátou navštívili, vrátil se v hovoru ve vzpomínkách ke svému obrácení a povolání do služby. Vyprávěl, jak se jako mladý muž účastnil v Třanovicích pohřbu svého příbuzného. Na pohřbu se s ním dal do řeči pastor Vladislav Santarius a slíbil, že bratra Karla navštíví. Svůj slib také splnil, přestože to pro něj znamenalo jít hodinu a půl pěšky od nádraží z Návsí. Vzhledem k tehdy časté stavovské povýšenosti mnoha farářů to samo osobě bylo pro bratra Karla velkým svědectvím. Účastnil se pak shromáždění v Třanovicích a evangelizací ve Zlíně. Zapojil se také do služby ve sboru v Návsí; od roku 1950 byl presbyterem a od roku 1981 kurátorem sboru. Služba to byla nesnadná vzhledem k tomu, že misijní práce byla zpočátku blokována faráři, kteří sami žili nepříkladným živo-

tem. K tomu bylo třeba i komunikovat s církevními tajemníky – exponenty komunistické protináboženské moci. Bratr Karel také vzpomínal na vyhledávání „lesního kostela“ Kościółki a na další příhody ze svého života. Ovocem jeho požehnaného života je dnešní bohatě rozvinutá služba ve sborech v Návsí i v Písku. Díky Pánu Bohu za něj.

Daniel Spratek

Jeden se nestačí divit...

Pokud je mi nějaká oblast poměrně nepříjemná, nerad o ní hovořím a píší, tak to je otázka vztahu křesťanství a gender problematiky. Několikrát jsem se přímému názorovému střetu vyhnul. Proč? Tato otázka je v našem slezském evangelickém kontextu zatížena emocemi. Vnímal jsem, že v diskusích je někdy málo věcného a více vášní. A s vášněmi neumím příliš jednoduše pracovat. Nyní jsem se ale rozhodl, že předám několik silných faktů a snadno ověřitelných informací. Kdybych tak neučinil, byl bych posléze oprávněně nařčen ze zamlčování důležitých věcí.

Sledoval jsem v posledních dnech a týdnech boj, který byl nazván německy *Ehe für alle* čili *Manželství pro každého*. Řekneme si: politika. Šlo totiž o hlasování v německém parlamentu. Jednalo se o zrovnoprávnění homosexuálních a lesbických svazků v Německu. Na tom by v návaznosti na celoevropský trend nebylo nic až tak zvláštního, kdyby se do tohoto zápasu nezapojily církve a církevní organizace. Jednak se proti tomuto navrhovanému zákonu sice jasně, ale jemně a politicky korektně vyslovila římskokatolická církev. A naopak mnohé zemské evangelické církve velice vstřícně. Zaznamenal jsem argument pro přijetí tohoto zákona takového znění: Většina evangelických zemských církví institut žehnání párům stejného pohlaví už má. Takže my evangelíci nemáme s tímto zákonem žádný problém. Naopak.

Stalo se to, co bylo očekáváno s předpokladem hraničícím s jistotou: Bundestag tento zákon schválil. Možná i proto, že Angela Merkelová, politička a zároveň evangelička zastupující zájmy pravice, se vyslovila takovým „politicky korektním“ způsobem, že mnozí politici tato slova pochopili jako nepřímou podporu pro tento zákon. Nepomohlo ani to, že ona sama deklarovala svoje osobní „ne“ proti tomuto zákonu a sama proti němu hlasovala.

Kancléřka Merkelová několik málo týdnů předtím navštívila Německý evangelický Kirchentag. Tyto německé evangelické dny jsou akcí podporovanou evangelickými církvemi. Je to setkání církevních vedoucích, politiků, světa umění a medií s církevní i necírkevní veřejnosti. Na této akci byla podpora pro tento zákon (manželství pro všechny) projevována nepokrytě. Kirchentag, největší a mediálně nejviditelnější akce německých a snad i evropských evangelíků dlouhodobě a otevřeně zastává velice liberální názory v oblasti křesťanské manželské etiky.

Na tom bohužel není nic až tak zvláštního. Dovolím si tvrdit, že toto je jen část dlouhotrvajícího evropského trendu. Co je na pováženou, je to, že ten trend začal neskutečným způsobem akcelerovat. Dovolím si poukázat na několik volně přístupných faktů o Německých evangelických dnech. Kirchentag dával v posledních ročnících těmto menšinovým

skupinám velký prostor. Vždy byl k vidění pestrobarevný stan, kde byly k slyšení tyto názory. Tento rok situace nabrala na obrátkách. Kromě programů a přednášek prominentů těchto skupin, byly přímo na těchto dnech v evangelickém kostele oddávány homo a lesbické páry. Situace se zase posunula dál, než byla předtím. Člověk by si řekl, že rozumní lidé nebudou „tlačit na pilu“ a počkají, až si na to církev zvykne a případný nesouhlas se „rozejde“ po těle církve. Omyl. V prohlášení Kirchentagu k hlasování v Bundestagu je jasné prohlášení, které jde ještě dále. Cituji: *Kirchentag stojí po mnoha let za zrovnoprávněním* (a tady se objevuje něco, co by člověk ještě nedávno neočekával) *LGBTTIQ lidí*. Nejde tady už o homosexuální a lesbicky orientované spoluobčany, ale v oficiálním prohlášení čteme (vysvětluji zkratku, na kterou je třeba si rychle zvykat) o zrovnoprávnění lesbických, gay, bisexuálů, transsexuálů, transgender, intersexuálů a queer orientovaných lidí. Podotýkám, že tento Kirchentag podpořily svoji aktivní účastí špičky církve (Evangelische Kirche Deutschland), mnohých dalších německých církví a vrcholní představitelé (nejen) německé politiky. Všem těmto (výše uvedeným LGBTTIQ) párům přeje Německý evangelický Kirchentag v prohlášení na svém facebookovém profilu *Boží bohaté požehnání (Gottes reichen Segen).* Přečetl jsem si také několik reakcí pod tímto prohlášením. Bylo několik odvážných a zároveň korektních poznámek o tom, že Bůh Bible má jiné představy o manželství. Díky za to. Zaujal mne ale příspěvek, který začínal tím, že chválí Kirchentag za tyto „progresivní“ postoje, ale nakonec říká: Nechme ty tradicionalisty, ať mají také svůj názor. Proč asi pisatel vnímal nutnost tohoto dodatku? Oprávněně. Stalo se totiž v posledních dnech a týdnech něco nepředstavitelného. Sbory, které se staví za, řekněme, tradiční manželství, jsou vystaveny nátlaku. Nejen tomu mediálnímu, ale proti těmto společenstvím jsou přímo organizovány demonstrace. Zaznamenal jsem masivní demonstrace proti sboru, který si chtěl pronajmout komerční prostory ke shromáždění. Zastánci LGBTTIQ poslali do ulic stovky lidí. Sekulární soukromá firma tímto čelila tlaku, aby svoje vlastní prostory nepronajímala takto „extrémním“ křesťanům, kteří hlásají, že Bůh Bible si přeje heterosexuální svazky. Barevné duhové vlajky na ulicích proti „tradicionalistům“. Dalo by se tvrdit: Německo je od nás daleko, u nás je to v pohodě, nás se to netýká. Ale přiznám se, mne se to už dotýká přímo osobně. Jeden mně osobně známý evangelista čelí také podobnému nátlaku. Jenom proto, že hovoří o tom, že Bůh si přeje manželství muže a ženy.

Navrhuji Vám však: nevěřte mi, nevěřte mi třeba ani slovo. Ale otevřete si oficiální stránky kirchentag.de, ekd.de, chrismon.de, promedienmagazin.de, ehefueralle.de, domradio.de apod. a budete se nejspíš divit stejně jako já. Zeptejte se lidi, kteří byli na Kirchentagu. Do tohoto roku jsme se mohli z nějakých důvodů tvářit, že se nás to netýká, že toto téma řeší jenom zvláštní jedinci, kteří se specializují na hledání problémů tam, kde ve skutečnosti nejsou. Potížisti. Dovolím si tvrdit, že vývoj akceleroval za poslední rok, rok pětistého výročí Reformace, takovým způsobem, že si nevystačíme s odhlasováním, že se problémem zabývat nebudeme.

Zbyšek Kaleta

Setkání žen a dívek, 22.4.2017

téma: Všechno překonat a obstát

Časopis „Idea" je určen pro vnitřní potřebu
Křesťanského Společenství–Społeczności Chrześcijańskiej při SCEAV.
Redakční rada: Milan Pecka, Jan Rucki, Štěpán Rucki, Urszula Szymeczek,
Daniel Spratek, Zbyšek Kaleta, Lukáš Borski, Martin Tomala.
email: casopisidea@email.cz
viz také webová stránka: http://www.ks-sch.cz/idea

XcamP 2017

SMILOVICE
AREÁL STŘEDISKA
KARMEL

15. – 22. 7. 2017

Buď – anebo

MULTIŽÁNROVÝ KŘESŤANSKÝ FESTIVAL

přednášky o Bibli a křesťanství // životní příběhy // koncerty // divadelní představení
semináře // sportovní turnaje //diskusní skupinky // dovednostní workshopy

Kompletní program na xcamp.cz

Vstup volný

XcamP je součástí přeshraničního projektu Dzięgielów – Smilovice.
Pořádá Křesťanské společenství, z. s., při Slezské církvi evangelické a. v.

SPONZOŘI:

GC GASCONTROL · KOMA · METANOVA CZ · WAFAREX s.r.o.

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI:

Přítel Przyjaciel · KŘESŤAN DNES